

Књига пророка Јоила и Лаодикијска црква адвентиста седмог дана — број двадесет осам

Jeff Pippenger
2026-01-14

Број двадесет осам

Препознајемо дванаест месијанских испуњења у књизи Матеја и усклађујемо их са прекретницама сто четрдесет и четири хиљаде. Препознали смо Христово рођење као прекретницу времена краја, којом започиње сваки реформаторски покрет. Христово рођење одговара 1989. години, времену краја за сто четрдесет и четири хиљаде. Ту прекретницу увек прати прекретница на којој се порука износи у јавну сферу, како би се јавност од тада могла сматрати одговорном.

Drugo mesijansko ispunjenje bilo je Hristovo poučavanje u pričama, koje određuje metodologiju koja se koristi za iznošenje poruke koja se formalizuje nakon vremena kraja, kada umnoženje znanja vodi ka poruci za taj osobiti naraštaj. To je za milerite bila 1831. godina, a za pokret sto četrdeset i četiri hiljade 1996. godina. Nakon što poruka bude izneta u javnu sferu, ona potom biva osnažena ispunjenjem proročanstva koje označava početak procesa proveravanja. To osnaženje bilo je 11. avgusta 1840. za milerite, a 11. septembar za sto četrdeset i četiri hiljade.

Трећи месијански путоказ јесу весници 9/11.

И дошавши, настани се у граду званом Назарет, да се испуни што су казали пророци: Назарећанином ће се звати. Матеј 2:23.

Пророчанство

И изаћи ће шибљика из стабла Јесејевог, и Издањак ће изнићи из корена његова. Исаија 11:1, Судије 13.

Корен јеврејске речи преведене као „Изданак“ јесте Netzer, што је уједно и корен назива Назарет. Издањак долази из сиротињских четврти Назарета.

„Господ ће позвати младе људе из скромних животних прилика у своју службу, као што је учинио и када је лично живео на овој земљи. Прошао је поред учених рабина, да би за своје прве ученике изабрао скромне, неуче рибаре. Он има раднике које ће позвати из сиромаштва и незнатности. Закупљени уобичајеним животним дужностима и одевени у грубу одећу, људи их сматрају мало вреднима. Али они ће постати драгоцени драгуљи, да светле блиставо за Господа. ‘И биће моји, вели Господ над војскама, у онај дан кад начиним своје драгуље.’” Review and Herald, May 5, 1903.

Ауторитет Светога Духа, ауторитет сестре Вајт и надахнуто одобрење Џоунса и Вагонера били су одбачени 1888. године, као што је Кореј учинио са Мојсијевим ауторитетом.

„Тако ће се објављивати вест трећег анђела. Када дође време да она буде објављена с највећом силом, Господ ће деловати преко понизних оруђа, управљајући умове оних који се посвете Његовој служби. Радници ће бити оспособљени пре помазањем Његовог Духа него образовањем у књижевним установама. Људи вере и молитве биће подстакнути да пођу с светом ревношћу, објављујући речи које им Бог даје. Грехови Вавилона биће разоткривени. Страшне последице наметања црквених обреда грађанском влашћу, продори спиритизма, прикривено али брзо напредовање папске силе — све ће то бити разобличено. Овим свечаним опоменама народ ће бити покренут. Хиљаде и хиљаде слушаће, а да никада раније нису чуле речи као што су ове. С чуђењем слушају сведочанство да је Вавилон црква, пала због својих заблуда и греха, због свог одбацивања истине која јој је послата с неба. Када народ пође својим дотадашњим учитељима с горљивим питањем: Је ли то тако? служитељи износе бајке, пророкују угодне ствари, да би умирили њихове страхове и утишали пробудјену савест. Али пошто многи одбијају да се задовоље пуким ауторитетом људи и траже јасно: ‘Овако говори Господ’, популарно свештенство, као некада фарисеји, испуњено гневом што се њихов ауторитет доводи у питање, осудиће ову вест као сатанску и подстаћи мноштва која љубе грех да вређају и прогоне оне који је објављују.’ Велика борба, 606.

Mucave usne sa usana iz sirotinjskih četvrti Nazareta stigle su do „rasprave“ iz Isaije dvadeset i sedam.

Умерено, кад је потераш, судићеш се с њом; задржава свој жестоки ветар у дан источног ветра. Исаија 27:8.

„Источни ветар“ ислама, представљен као „треће тешко“ и такође као „разгневање народа“, био је пуштен и одмах обуздан 11. септембра.

„У то време, док се дело спасења приводи крају, невоља ће долазити на земљу, и народи ће се гневити, али ће бити задржавани како не би спречили дело трећег анђела. У то време доћи ће ‘позни дажд,’ или ојачавање од лица Господњег, да да силу силном гласу трећег анђела и припреми свете да опстану у раздобљу када ће се излити седам последњих зала.” Early Writings, 85.

Мојсије, Елен Вајт, А. Т. Џоунс и Е. Ј. Вагонер тада су заузели свој положај код 9/11 као стражари из другог поглавља Авакума, који питају шта ће рећи током Исаијине „расправе“, која почиње када стигне источни ветар. Исаија каже да је „расправа“ оно што очишћује грехе из Божјег народа.

С мером, кад изгони, ти ћеш се с њом препирати; Он устеже свој силни ветар у дан источног ветра. Зато ће се овим очистити безакоње Јаковљево; и ово је сав плод уклањања греха његова: кад све камење олтара учини као кречњачко камење разбијено у комаде, гајеви и ликови неће опстати. Исаија 27:8, 9.

„Расправа“ о томе да се позна киша мери на 11. септембар, када је ислам био пуштен, а затим обуздан, представља начин на који се уклањају Јаковљева безакоња, те се тако Јаков претвара у Израиља. Библијски прелаз Јакова, као заветног представничког човека, у Израиља, поистовећује 1856. годину, када је филаделфијски милеритски покрет постао лаодикијски милеритски покрет, који ће седам година касније постати лаодикијска Црква адвентиста седмог дана. Тај прелаз у милеритској историји означава путоказ у историји сто четрдесет и четири хиљаде, када се лаодикијски покрет сто четрдесет и четири хиљаде мења у филаделфијски покрет сто четрдесет и четири хиљаде. Та тачка прелаза јесте када се Јаков, што значи онај који истискује, мења у Израиља, што значи победника.

„Rasprava“ očišćava Jakovljeva bezakonja i on postaje Izrailj, pobednik. Oni koji su predstavljeni kao Izrailj pobeđuju krvlju Reči i rečju svoga svedočanstva.

И они га победише крвљу Јагњетовом и речју свога сведочанства; и не завољеше своје животе до саме смрти. Откривење 12:11.

„Реч сведочанства њиховога“ јесте порука коју је Авакумов стражар тражио да разуме. Она представља њихово посвећење и крв Јагњетову, њихово оправдање.

Стаћу на стражу своју, и поставићу се на кулу, и пазићу да видим шта ће ми рећи, и шта ћу одговорити кад будем укорен. Авакум 2:1.

Реч „укорио“ значи „расправљао се с“, и представља Исаијину „расправу“ која уклања Јаковљеве грехе. Стражар у Авакуму жели да зна какво треба да буде његово сведочанство, и бива обавештен да су Авакумове плоче порука која би онима који желе да читају омогућила да прођу кроз Писма и пронађу поруку о оправдању вером. Друго поглавље Авакума јасно поистовећује стражара, на крају прва четири стиха, као онога који припада класи оних који су оправдани вером.

Ево, душа његова, која се надима, није права у њему; али праведник ће од вере своје живети. Авакум 2:4.

Порука на те две плоче јесу старе стазе Јеремијине. Али када је Јеремијин стражар затрубио у трубу, класа бунтовника, чије су душе узнесене, одбила је да чује. То је била иста класа у претходном стиху, која је одбила да ходи старим стазама да би нашла покој и освежење.

Овако вели Господ: Станите на путевима, и погледајте, и распитајте се за старе стазе, где је добар пут, и ходите њиме, и наћи ћете покој душама својим. Али они рекоше: Нећемо ходити њиме. И поставих над вама стражаре, говорећи: Слушајте звук трубе. Али они рекоше: Нећемо слушати. Јеремија 6:16, 17.

Стражари који су постављени над Божјим народом на 9/11 били су Мојсије, Елен Вајт, Џоунс и Вагонер, представљени Мојсијевим муцавим уснама, што је било представљено његовим страхом да говори на египатском језику, језику којим се није служио четрдесет година. У односу на све Јевреје и мноштво придошлица које је с Мојсијем прошло кроз Црвено море, Мојсије је био онај човек са страним нагласком. Његов нагласак био је назарећански нагласак. И Петров нагласак био је препознатљив.

А мало потом приступише они што стајаху онде, и рекоше Петру: Заиста си и ти један од њих; јер те и говор твој одаје. Матеј 26:73.

У расправи Петрове историје, он је три пута слагао, и у расправи је био препознат по своме нагласку, односно по своме замуцкујућем језику. Једна класа у тој расправи питала је Бога: „шта да кажем у расправи?“ Они „виде“ старе стазе и „слушају“ звук трубе. Они виде и чују, и када најзад „расправљају“, побеђују. Порука да се победи у последњим данима представљена је као лаодикејска порука. За разлику од Лаодикејске цркве, Филадельфијска црква нема осуде.

Онога који победи учинићу стубом у храму Бога својега, и неће више излазити напоље; и написаћу на њему име Бога својега, и име града Бога својега, новог Јерусалима, који силази с неба од Бога мојега; и написаћу на њему своје ново име. Ко има ухо, нека чује шта Дух говори црквама. Откривење 3:12, 13.

Упркос томе што нема осуде, обећање Филадельфији дато је само онима „који победе“. Филадельфијска црква супротстављена је Лаодикијској цркви, и одликује се једном групом којој је потребно да победи, и другом групом која је победила. Филадельфијска црква супротстављена је Лаодикијској цркви, а Лаодикијска црква су луде девојке из Матеја 25.

„Стање Цркве које представљају луде девојке такође се описује као лаодикијско стање.“
Review and Herald, 19. август 1890.

У време 9/11, када је анђео сишао при рушењу Кула близнакиња, Jones и Waggoner започели су излагање лаодикијске поруке, и отпочела је расправа о позној киши. Јеремијина трубна порука јесте седма труба, која је трећи тешки јад, који је ислам како је поистовeћен у старим стазама представљеним истинама, СВИМ истинама, приказаним на Авакумовим таблама из 1843. и 1850. године. Лаодикијска порука је једина нада спасења, а реч спасење значи исцељење. Било да Христос себе представља као Онога који куца на врата срца једног Лаодикијца, или обећава Лаодикијцу да ће, ако се помири с Њим, Он склопити мир с њим, само се порука исцељења нуди једном лаодикијском адвентисти седмог дана.

Četvrti mesijanski putokaz jeste laodikijska poruka 9/11.

Да се испуни што је речено преко пророка Исаије, који говори: „Он узео наше немоћи и понесе наше болести.“ Матеј 8:17.

Предсказање

Заиста, он је понео наше болести и узео на себе наше жалости; а ми га сматрасмо пораженим, од Бога удареним и мученим. Исаија 53:4.

И анђелу цркве Лаодикијаца напиши: Ово говори Амин, сведок верни и истинити, почетак створења Божијега: Знам твоја дела, да ниси ни хладан ни врућ; о, да си хладан или врућ! Тако, будући да си млак, и ниси ни хладан ни врућ, избљеваћу те из уста својих.

Јер говориш: Богат сам, и обогатио сам се, и ништа ми не треба; а не знаш да си несрећан, и јадан, и сиромашан, и слеп, и наг.

Саветујем ти да од мене купиш злато окушано у огњу, да се обогатиш; и беле хаљине, да се оденеш, и да се не покаже срамота твоје нагоде; и помажи своје очи машћу за очи, да би могао да видиш.

Које год љубим, оне карам и исправљам; зато ревнуј и покај се. Ево, стојим на вратима и куцам; ако ко чује глас мој и отвори врата, ући ћу к њему, и вечераћу с њим, и он са мном. Који победи, даћу му да седи са мном на престолу мојему, као и ја што победих и седох с Оцем својим на престолу Његову. Ко има ухо, нека чује шта Дух говори црквама. Откривење 3:14–22.

Савет да се купи злато и бела хаљина и да се очи помажу машћу јесте изричити лек за стање које се завршава вечном смрћу, а не само смрћу. Какве год невоље да злато, хаљина и помазање треба да отклоне, те се невоље лако могу довести у склад са Христом који узео наше немоћи. Јован беше заточен на Патмосу ради речи Божје и сведочанства Исуса Христа, које је Дух пророштва. Дух пророштва је лек за Лаодикију, а исцелитељска својства Духа пророштва била су предизображена тиме што Христос узео наше немоћи и понесе наше жалости.

Једини начин да Христос узме наше слабости јесте да отворимо врата свога срца и допустимо сједињење Његовог Божанства са нашом људском природом. Он узима наше слабости када улази у наш живот кроз присуство Светога Духа. Ми отварамо врата спровођењем лека. Лек који отвара срце јесте злато, бела хаљина и очна маст. Очна маст је просветљење Божје Речи, које се остварује једино посредством Светога Духа. Библија је жижак ногама нашим, а светлост која обасјава стазу јесте светлост Поноћног поклича.

Реч је Твоја жижак нози мојој и светлост стази мојој. Псалми 119:105.

Када се Лаодикејцу саветује да помаже своје очи, он то треба да чини Речју Божјом, која је жижак; али, као што је приказано у причи о десет девојака, жижак је бескористан без уља. Лаодикејци имају своје Библије, премда углавном не превод краља Џејмса, али немају уље Светога Духа. Помазање лаодикејских очију остварује се поруком која садржи присуство Светога Духа.

Злато које се Лаодикејцу саветује да купи није напросто вера, него вера која дејствује кроз љубав и очишћује душу. Као и са очњом машћу, и ово злато има своје лаодикејско кривотворено исповедање. Лаодикејац исповеда, као и целокупно хришћанство, да има „веру“. Та врста вере јесте само људско веровање, и кривотворина вере представљене као злато, јер та вера очишћује душу. То је вера која посвећује, и они који поседују истинску посвећену веру свети су, јер посвећен значи бити учињен светим. Лаодикејци немају ту веру, јер када би је имали, Христос не би био напољу, тражећи улаз.

„Не постоји средњи пут ка обновљеном Рају. Порука дата човеку за ове последње дане не сме се сјединити са људским измишљотинама. Не треба да се ослањамо на политику

световних правника. Морамо бити понизни људи молитве, не поступајући као они који су заслепљени Сотониним оруђима."

„Многи имају веру, али не веру која делује кроз љубав и чисти душу. Спасоносна вера није просто само голо веровање истини. „И демони верују, и дрхте.“ Надахнуће Духа Божјега даје људима веру која је покретачка сила што обликује карактер и води људе узвишеније од пуких формалних поступака. Речи, дела и дух треба да сведоче о чињеници да смо Христови следбеници.

„Највећа светлост и благослов које је Бог подарио нису обезбеђење против престапа и отпадништва у овим последњим данима. Они које је Бог узвисио на високе положаје поверења могу се одвратити од небеске светлости ка људској мудрости. Тада ће њихова светлост постати тама, њихове од Бога поверене способности замка, а њихов карактер саблазан Богу. Бог се не да исмевати. Удаљавање од Њега било је и увек ће бити праћено својим сигурним последицама. Чињење дела која Богу нису по вољи, ако се због њих човек не покаје одлучно и не остави их, уместо да настоји да их оправда, водиће злочинца корак по корак у обману, док многи греси не буду почињени некажњено. Сви који би желели да поседују карактер који би их учинио сарадницима Божјим и да приме Божје одобравање, морају се одвојити од Божјих непријатеља и држати истину коју је Христос дао Јовану да је преда свету.“ Manuscript Releases, volume 18, 30–36.

„Беле хаљине“ су Христова праведност.

Радујмо се и веселимо се, и подајмо му славу; јер је дошла свадба Јагњетова, и жена његова припремила се. И дано јој би да се обуче у танано платно, чисто и бело; јер је танано платно праведност светих. И рече ми: Пиши: Блажени су они који су позвани на свадбену вечеру Јагњетову. И рече ми: Ово су истините речи Божје. Откривење 19:7–9.

Жена се припремила применивши троструки лек понуђен Лаодикији, и тиме је себе преобразила у филаделфијску невесту. Ови стихови се непосредно обраћају адвентизму, који је представљен у причи о десет девојака. Девојке су оне које чекају да пођу на свадбу на коју су позване. Невеста се припремила, јер јој је то било даровано у трећем поглављу Захарије, са Исусом Навином и анђелом. Тамо је њена прљава лаодикијска хаљина била скинута и замењена белом ланеном свадбеном хаљином. Лек има и другог сведока у самом имену Елен Голд Вајт. Елен значи блистава и светлећа светлост, и представља очњу маст. Голд је стара енглеска реч за злато, и значи злато. Вајт представља праведност, а то име јој није било дато све до 1846. године, када се удала за Џејмса. Тада јој се име променило у Вајт. И промена имена и брак јесу симболи заветног односа. Пре брака њено презиме је било Хармон, што значи војник мира, као што је тада и била. Елен Вајт је лаодикијска порука, и одбацити њу значи одбацити спасење!

У следећем чланку наставићемо да разматрамо дванаест месијанских пророчанстава у Јеванђељу по Матеју.

„Откривење 3:14–18“ citirano.

„О, каквог ли описа! Колико их је у овом страховитом стању. Успрдно молим сваког проповедника да марљиво проучава треће поглавље Откривења, јер је у њему приказано стање ствари које постоји у последњим данима. Пажљиво проучите сваки стих у овом поглављу, јер вам кроз ове речи Исус говори.

„Ако је икада неки народ био представљен лаодикијском поруком, то је народ који је имао велику светлост, откривење Светога писма, које су адвентисти седмога дана примили.“ Manuscript Releases, volume 18, 193.

„Истински Божји народ који држи заповести показује свету карактер неокаљаног поштења, сведочећи самим својим владањем да је закон Господњи савршен, да обраћа душу. Тако је Господ Исус, Син Божји, својом послушношћу Божјем закону узвисио тај закон и учинио га славним. Бог ће засигурно осудити сваког члана сваке цркве која тврди да је адвентистичка црква седмога дана, а који Му не служи, него кроз гордост, себичност и световност показује да истина небеског порекла није извршила реформу у његовом карактеру.“

„Молим вас, пажљиво прочитајте Откривење 3:15–18. Чује се глас Исуса Христа. ‘Које год љубим, оне карам и поправљам: зато ревнуј [не буди млак], и покај се. Ево, ја [твој Спаситељ] стојим на вратима и куцам: ако ко чује Мој глас и отвори врата, ући ћу к њему, и вечераћу с њим, и он са Мном. Ономе који победи даћу да седи са Мном на Мом престолу, као што и ја победих и сједох са Оцем Својим на Његовом престолу’ [Откривење 3:19–21].“

„Hoće li crkve poslušati laodikijsku poruku? Hoće li se pokajati, ili će, bez obzira na to što se svetu objavljuje najsvečanija poruka istine — poruka trećeg anđela — nastaviti u grehu? Ovo je poslednja poruka milosti, poslednje upozorenje palom svetlu. Ako crkva Božja postane mlaka, ona više ne stoji u naklonosti pred Bogom ništa više nego crkve koje su predstavljene kao pale i koje su postale prebivalište đavola, i tamnica svakoga nečistog duha, i kavez svake nečiste i mrske ptice. Oni koji su imali prilike da čuju i prime istinu i koji su se sjedinili sa Crkvom adventista sedmoga dana, nazivajući sebe Božjim narodom koji drži zapovesti, a ipak ne poseduju ništa više životne snage i posvećenosti Bogu nego nominalne crkve, primiće zla od Boga isto onako sigurno kao i crkve koje se protive zakonu Božjem. Samo oni koji su posvećeni istinom sačinjavaće carski dom u nebeskim stanovima koje je Hristos otišao da pripravi onima koji Ga ljube i drže Njegove zapovesti.“

„Који говори: Познајем Га, а заповести Његових не држи, лажа је, и истине нема у њему“ [1. Јованова 2:4]. Ово обухвата све који тврде да имају познање о Богу и да држе Његове заповести, а то не показују добрим делима. Они ће примити по својим делима. „Који год у Њему стоји не греши; који год греши није Га видео нити Га је познао“ [1. Јованова 3:6]. Ово је упућено свим члановима цркве, укључујући и чланове цркава адвентиста седмог дана. „Дечице, нико да вас не вара: који твори правду праведан је, као што је Он праведан. Који чини грех од ђавола је, јер ђаво греши од почетка. Зато се јави Син Божји да разори дела ђавоља. Који је год рођен од Бога не чини грех, јер Његово семе остаје у њему; и не може грешити, јер је рођен од Бога. По овоме се познају деца Божја и деца ђавоља: који год не твори правду није од Бога, као ни онај који не љуби

брата својега“ [1. Јованова 3:7–10].

„Сви који тврде да су адвентисти који држе суботу, а ипак истрајавају у греху, лажљивци су у Божјим очима. Њихов грешни пут делује противно делу Божјем. Они друге воде у грех. Реч долази од Бога сваком члану наших цркава: ‘И поравните стазе ногама својим, да се не ишчашаи оно што је хромо, него да се радије исцели. Мир имајте и светињу са свима, без које нико неће видети Господа; пазећи добро да нико не отпадне од благодати Божје; да не изникне какав горки корен и не причини сметњу, и њиме се многи не оскрнавe; да не буде какав блудник или нечестив човек, као Исав, који је за једно јело продао своје првородство. Јер знате да је и потом, када је хтео да наследи благослов, био одбачен; јер не нађе места покајању, премда га је са сузама тражио’ [Јеврејима 12:13–17].”

„Ово се односи на многе који тврде да верују истину. Уместо да се одрекну својих пожудних поступака, они се упуштају у погрешан вид васпитања под Сотониним обмањујућим софизмом. Грех се не распознаје као грешан. Сама њихова савест је оскрнављена, њихова срца су искварена, чак су и мисли непрестано покварене. Сотона их користи као мамце да би намамио душе на нечисте поступке који прљају цело биће. ‘Онај који је одбацио Мојсијев закон [који је био Божји закон] умро је без милости на основу два или три сведока: Колико ли ће тежој казни, мислите, бити достојан онај који је погазио Сина Божјега, и крв завета, којом је освећен, сматрао несветом ствари, и вређао Духа благодати? Јер знамо Онога који је рекао: Моја је освета, ја ћу узвратити, говори Господ. И опет: Господ ће судити своме народу. Страшно је пасти у руке живогa Бога’ [Јеврејима 10:28–31].” Manuscript Releases, том 19, 175–177.